

argument giver man dem, hvis man selv slår i tilsvarende situationer.

Indvendinger mod afskaffelse af revselsesretten

De væsentligste indvendinger, der anføres imod afskaffelse af revselsesretten, som det også kom til udtryk under førstebehandlingen af det af SF fremsatte lovforslag nr. L 222 i foråret 1996, bygger på forestillinger om, at en sådan ordning indebærer øget risiko for splid mellem børn og voksne, mere overvågning og urimelige straffe. Ængstelsen herfor er stærkt overdreven. Den juridiske ligestilling af hustruvold med anden vold har næppe affødt nævneværdig skræk for et forværret forhold mellem ægtefæller – velsagtens tværtimod. Så hvorfor skulle en afskaffelse af revselsesretten få det?

Risikoen for, at børn skal bruge deres ret til at opdigte løgnehistorier og chikanere deres forældre ved at gå til politiet, er næppe stor. Har man et blot nogenlunde overfladisk kendskab til børnepsykologi, vil man vide, at børn gør næsten alt for at dække over forældre, der øver vold mod børnene. Det er blevet sagt, at børn suger skyld til sig, som en svamp suger vand, og desværre påtager børn sig ofte også dén skyld, som burde tilfalde en voldelig forælder. Skolebørn, der er på kant med deres lærere, udsætter jo ikke i større tal disse for falske anmeldelser, så hvorfor skulle der være en risiko for forældre? En anmelder må jo kunne sandsynliggøre sine oplysningers rigtighed. Det er ikke let at opdigte en troværdig historie om vold, som ikke har efterladt sig synlige spor. Det er svært at forestille sig, at et barn skulle kunne udløse den helt store myndighedsindsats alene ved at møde op på politistationen og sige: »Min far slog mig!«

Uforholdsmæssige straffe er der ingen grund til at forvente. Sager, hvor revselsesretten efter nugældende lovgivning findes overskredet ved brug af simpel vold, når kun meget sjældent frem til domstolene, og sker det en sjælden gang, gives der typisk betinget dom, som også lektor Jørn Vestergaard påpeger i sin artikel i Kriminalistisk Instituts 1993-årbog (se ovenfor).

I såvel retsvæsenet som i det sociale system er der indbygget så stor tilbageholdenhed med indblanding i familielivet, så megen fleksibilitet og så god plads til hensigtsmæssighedsovervejelser, at risikoen for overdreven overvågning og kontrol af børnefamilier er minimal. Dette er tilsyneladende også erfaringen i de øvrige nordiske lande, til trods for at anklagemyndigheden dér er undergivet en mere striks påtalepligt end den danske.

Omvendt kan der være grund til at fremhæve, at et forbud mod korporlig afstraffelse af børn bør hånd-

hæves med – mindst – samme seriøsitet og konsekvens som straffelovens voldsforbud generelt.

Lovgivningsmagten bør i øvrigt bidrage til at klargøre, at et forbud mod anvendelse af fysisk vold i børneopdragelsen ikke skal opfattes som en anerkendelse af at anvende *psykisk* krænkende metoder i stedet. Tværtimod. I den forbindelse kan der være behov for en præcisering af forbudet i straffelovens § 213 mod vanrøgt og nedværdigende behandling. Under førstebehandlingen af L 222 i 1996 fremkom det synspunkt, at der ikke skulle være behov for den foreslåede ændring af loven, eftersom § 213 i straffeloven hjemler op til 2 års fængsel for den, »som ved vanrøgt eller nedværdigende behandling krænker sin ægtefælle eller sit barn«.

Hertil er at sige, at § 213 i straffeloven kun meget sjældent kommer i brug, og at der er tale om en grov proportionsforvrængning, når man taler om revselsesret og forældremyndighedsloven. § 213 i straffeloven er møntet på den decideret umenneskelige og systematiske terror mod ægtefælle og børn og ikke mod den tvetydige »gråzone« for anvendelse af begrænset vold i opdragelsen, som forslagsstillerne ønsker at fjerne.

Ved førstebehandlingen af L 222 i 1996 gav justitsministeren og flere ordførere udtryk for dels en forsigtig sympati for intentionen bag lovforslaget, dels en forståelig usikkerhed vedrørende det lovtekniske og praktiseringen af nye regler.

For nogle er det et problem, at en afskaffelse af revselsesretten kan bevirke tvivl om grænsen mellem lovlig opdragelse og strafbar vold. Den nuværende grænse er som fremhævet også temmelig upræcis, og i øjeblikket er det barnet, det går ud over, når der er tvivl. Enhver afgrænsning af voldens nedre område mod det straffri vil være flydende. I grænseområdet må det altid overlades til de involverede myndigheder at anlægge en fornuftig rimelighedsvurdering. Det betror lovgiverne myndighederne mod alle andre grupper i samfundet, og derfor er der næppe grund til at formode, at overdreven nidkærhed i retshåndhævelsen på netop børneområdet skulle finde sted eller ville få lov til at trives. Tværtimod giver forskellige beretninger om praksis anledning til bekymring for, at ulysten til at gribe ind og bakke op til tider er for stor hos de forskellige myndigheder – til skade for de børn, som skulle have været beskyttet i tide.

Flere partiers ordførere nærrede under førstebehandlingen af L 222 bekymring for, at en kriminalisering som den, de øvrige nordiske lande har gennemført, vil gøre det strafbart at irettesætte sit barn, tage det hårdt i armen – eller endog skælde sit barn ud. En ordfører fremførte det synspunkt, at eftersom